

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 3388/2023
11.04.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хацића и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца Града Београда, кога заступа Градско правобранилаштво Града Београда, против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Урош Милосављевић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 414/22 од 14.09.2022. године, у седници одржаној 11.04.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 414/22 од 14.09.2022. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 65/19 од 22.10.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да му на име накнаде штете исплати износ од 12.340.000,00 динара са каматом почев од 09.01.2019. године до исплате, као неоснован. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка као неоснован. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 164.250,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 414/22 од 14.09.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Вишег суда у Београду П 65/19 од 22.10.2021. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23) и утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, пресудом Вишег суда у Београду К 365/17 од 25.06.2018. године, правноснажном 09.10.2018. године, тужени је ослобођен од оптужбе да је као одговорно лице, и то директор АК „ББ“ који је оснивач Предузећа „ВВ“ д.о.о, заједно са оптуженим ГГ, као директором Предузећа „ВВ“ д.о.о, према коме је поступак обустављен, по претходном договору, искоришћавањем свог положаја и овлашћења одговорног лица и прекорачењем граница свог овлашћења одговорних лица, прибавио за себе противправну имовинску корист у износу од 2.264.072,65 динара, на начин ближе означен у изреци поменуте пресуде, чиме би извршио кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. Кривичног законика и у вези члана 33. Кривичног законика. У наведеном кривичном поступку тужилац је дана 28.03.2012. године истакао имовинскоправни захтев.

На основу овако утврђеног чињеничног стања нижестепени судови су закључили да је приговор застарелости потраживања основан имајући у виду да је од момента настанка штете 23.03.1999. године до момента подношења тужбе 09.01.2019. године, прошло више од пет година због чега су одбили тужбени захтев. При томе су правилно закључили да истакнути имовинскоправни захтев није могао прекинути застарелост потраживања накнаде штете имајући у виду да је у моменту истицања имовинскоправног захтева у кривичном поступку 28.03.2012. године већ протекао рок од три године из члана 376. Закона о облигационим односима, тако да је потраживање тужиоца за накнаду штете застарело.

Неосновано је ревизијом тужиоца указано да је становиште нижестепених суда засновано на погрешној примени материјалног права.

Према члану 376. став 1. и 2. Закона о облигационим односима (ЗОО) потраживање накнаде проузроковане штете застарела за три године од кад је оштећеник дознао за штету и за лице које је штету учинило. У сваком случају ово потраживање застарела за пет година од кад је штета настала.

Застарелост почиње тећи првог дана после дана кад је поверилац имао право да захтева испуњење обавезе, ако законом за поједине случајеве није што друго прописано (члан 361. став 1. ЗОО). По члану 360. став 1. и 2. истог Закона застарелост престaje право захтевати испуњење обавезе, а застарелост наступа кад протекне законом одређено време у коме је поверилац могао захтевати испуњење обавезе.

Врховни суд је оценио наводе ревизије, да имовинскоправни захтев поднет у кривичном поступку прекида застарелања захтева за накнаду штете без обзира на исход кривичног поступка, у ситуацији када је оштећени у року од три месеца од правноснажности одлуке кривичног суда покренуо парницу за накнаду штете, па је нашао да су неосновани. Истакнути имовинскоправни захтев у кривичном поступку, сходно члану 388. Закона о облигационим односима, није могао довести до прекида

застарелости потраживања накнаде штете у конкретном случају, будући да је тај захтев истакнут у тренутку када је потраживање накнаде штете већ застарело.

Наводи ревизије којим се побија правилност и потпуност утврђеног чињеничног стања, према одредби члана 407. став 2. ЗПП не може бити ревизијски разлог.

Тужилац није успео у ревизијском поступку због чега му, сагласно одредби члана 153. ЗПП, не припадају трошкови ревизијског поступка.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Субић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић